

V I Lenin

Militären och revolutionen

Upproret i Sevastopol växer alltjämt. Det hela närmar sig avgörandet. De för frihet kämpande matroserna och soldaterna avsätter befälet. Fullständig ordning upprätthålles. Det lyckades inte för regeringen att upprepa den skändliga manövern från Kronstadt, det lyckas inte för den att framkalla några pogromer. Eskadern har vägrat att gå till sjöss och hotar staden, ifall man gör försök att kuva de upproriska. Befälet över "Otjakov" har övertagits av löjtnant Schmidt, som avskedades för ett "fräckt" tal om att de i manifestet av den 30 (17) oktober utlovade friheterna borde försvaras med vapen i hand. I dag, den 28 (15) november, utlöper – enligt meddelande i tidningen Russ – den frist som utsatts för matrosernas kapitulation.

Vi står följaktligen inför ett avgörande ögonblick. De närmaste dagarna – måhända timmarna – skall visa, om de upproriska kommer att vinna fullständig seger, om de blir slagna eller om någon slags överenskommelse ingås. I varje fall betecknar händelserna i Sevastopol ett fullständigt sammanbrott för det gamla slavsystemet inom militären, det system som förvandlade soldaterna till beväpnade maskiner och till verktyg för undertryckande av även de ringaste frihetssträvanden.

Den tid är oåterkalleligen förbi, då den ryska armén – som fallet var 1849¹ – kunde dra ut att slå ned revolutioner utanför Rysslands gränser. Nu har armén oåterkalleligen avfallit från självhärskardömet. I sin helhet har den ännu inte blivit revolutionär. Soldaternas och matrosernas politiska medvetenhet är ännu mycket ringa. Men det viktiga är att detta medvetande redan vaknat, att en egen rörelse börjat bland soldaterna, att frihetens anda överallt trängt in i kasernerna. Kasernen var i Ryssland ofta sämre än varje fängelse; ingenstades blev personligheten så förtrampad och kuvad som i kasernen, ingenstades frodades i sådan grad misshandel, stryk och förnedring av människan. Och denna kasern blir nu en härd för revolutionen.

Händelserna i Sevastopol är inga enstaka eller tillfälliga företeelser. Vi skall inte tala om tidigare försök till direkt uppror i flottan och i hären. Låt oss jämföra branden i Sevastopol med gnistorna i Petersburg. Låt oss erinra oss de soldatkrav, som nu uppställdes i olika truppdelar i Petersburg (de är publicerade i gårdagens nummer av vår tidning). Vilket märkligt dokument är inte denna lista på krav! Hur tydligt visar den inte att slavarmén håller på att förvandlas till en revolutionär armé. Och vilken makt kan nu hindra spridandet av dylika krav inom hela flottan och hela armén?

Petersburgssoldaterna vill uppnå förbättrad kost, beklädnad och bostad, löneförhöjning, inskränkning av tjänstetiden och av den dagliga arbetstiden. Men ännu större plats bland deras krav intar de, som endast kan uppställas av en soldat, som känner sig som medborgare. Rätt att i uniform besöka alla möten "likt alla medborgare"; rätt att läsa *alla* tidningar och hålla dem i kasernen; samvetsfrihet; likaberättigande för alla nationaliteter; fullständigt avskaffande av all hälsningsplikt utanför kasernen; avskaffande av upppassarsystemet; att krigsrätterna avskaffas och alla militära mål underställes civil domstol; rätt att inge kollektiva klagomål; rätt att försvara sig även vid det ringaste försök av en förman att gå handgripligt tillväga. Det är Petersburgs-soldaternas huvudsakligaste krav.

Dessa krav visar, att en väldig del av armén redan är solidarisk med de för friheten

¹ Här syftas på att ryska trupper under fältmarskalk Pasjkevitjs befäl slog ned den ungerska revolutionen mot Habsburgarna. – *Red.*

revolterande Sevastopolkamraterna.

Dessa krav visar att de hycklande tal, som självhärskardömet lakejer för om arméns neutralitet, om nödvändigheten att hålla armén borta från politiken o. s. v., inte kan räkna på den ringaste sympati bland soldaterna. Armén kan och får inte vara neutral. Inte dra in armén i politiken -- denna paroll ställer bourgeoisins och tsarismens hycklande drängar, vilka i verkligheten ständigt dragit in armén i den reaktionära politiken och förvandlat de ryska soldaterna till de svarta hundradenas tjänare, till polisens hantlangare. I folkets allmänna frihetskamp får man inte ställa sig på sidan. Den som förhåller sig likgiltigt till denna kamp, han understödjer polisregeringens excesser, vilken lovat frihet för att håna friheten.

Kraven av soldaterna, vilka betraktar sig som medborgare, är desamma som socialdemokraternas krav, alla revolutionära partiers krav, de klassmedvetna arbetarnas krav. Det faktum att soldaterna ställer sig i frihetsanhängarnas led, att de går över på folkets sida, kommer att trygga frihetens seger och förverkligandet av soldaternas krav.

Men för att faktiskt förverkliga dessa krav fullständigt och varaktigt måste man ta ännu ett litet steg framåt. Man måste sammanfatta i ett helt alla olika önskingar av soldaterna, som plågats med den fördömda tukthus-kasernen. Och sammanfattade kommer dessa krav att betyda: den stående härens avskaffande och dess ersättande med allmän folkbeväpning.

Överallt och i alla länder tjänar den stående hären som ett vapen inte så mycket mot den yttre som mot den inre fienden. Den stående hären har överallt blivit ett reaktionens verktyg, en kapitalets tjänare i kampen mot arbetet, en folkfrihetens bödel. Vi skall således i vår stora, befriande revolution inte bli stående endast vid delkrav. Låt oss utrota det onda med rötterna. Låt oss fullständigt avskaffa den stående hären. Må armén smälta samman med det beväpnade folket, må soldaterna föra sina militära kunskaper till folket, må kasernerna försvinna och ersättas med fria militärskolor. Ingen makt i världen skall våga förgripa sig på det fria Ryssland, om bålverket för denna frihet blir det beväpnade folket, som avskaffat militärkastan, gjort alla soldater till medborgare och alla vapenföra medborgare till soldater.

Västeuropas erfarenhet har visat den stående härens hela reaktionära karaktär. Krigsvetenskapen har bevisat att det är fullständigt möjligt att upprätta en folkmilis, vilken såväl i ett försvars- som ett angreppskrig kan stå på höjden av de militära uppgifterna. Må den skenheliga eller sentimentala bourgeoisin drömma om avrustning. Så länge det finnes förtryckta och utsugna i världen, får vi inte sträva till avrustning utan till allmän folkbeväpning. Den ensam kommer att fullt och helt trygga friheten. Den ensam kommer att krossa reaktionen. Endast under förutsättningen av denna omdaning skall de arbetandes miljoner och inte endast en handfull utsugare verkligen komma i åtnjutande av friheten.

15 november 1905

Publicerat i *Novaja Zjizn* nr 14, 16 november 1905